

»Men — min søde Pige! Hvad er der i Vejen? Er det Barnet?»

Hun rystede paa Hovedet.

»Hvad er det da?»

»Jeg kan ikke gøre for det, Povl . . . Saa snart du er borte, kommer der en saadan Angst over mig. Og jeg synes, alting er bleven saa uhyggeligt, siden du og Johannes blev Uvenner. Der gaar snart ikke en Dag, uden at Børnene spørger om, hvorfor Farbror Johannes ikke kommer. Og jeg veed ikke, hvad jeg skal svare. Du selv gaar omkring og ser ud, saa man kan blive bange for dig.«

»Ja, jeg er en stor Slyngel. Men nu skal jeg love dig, at jeg imorgen den Dag skal tage over til Johannes og tilbyde ham Forlig. Jeg vil sige til ham, at han for din Skyld maa glemme den Historie. Er du saa tilfreds?»

Hun løftede Hovedet og klappede hans Kind.

»Du er saa god . . . Og nu skal du faa dit Brev.«

Det var en aaben Konvolut med et Hefte af et bekendt københavnsk Maanedsskrift. Doktoren havde heri faaet optaget et Afsnit af sin »Levelære,« som han stadig arbejdede med, og da det var første Gang, han overhovedet fik noget trykt, havde Heftet været ventet her i Huset med Spænding.

»Til Lykke!« sagde hun og kyssede ham. »Jeg